

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสามารถส่งอิทธิพลต่อระดับการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองได้หรือไม่ อย่างไร
2. ทำให้ทราบว่าบุคคลที่มีความหลงตนเอง สถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบและสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบทำให้มีระดับการเพิ่มคุณค่าในตนเองเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร
3. ทำให้ทราบว่าผลป้อนกลับส่งผลต่อระดับการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองอย่างไร

สมมติฐานในการวิจัย

1. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีปฏิสัมพันธ์กับการเปรียบเทียบ
2. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบสูงกว่าในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ
3. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองทั้งในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบและไม่เกิดการเปรียบเทียบไม่แตกต่างกัน
4. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีปฏิสัมพันธ์กับผลป้อนกลับ
5. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวกมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบ
6. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง เมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวกและผลป้อนกลับทางลบไม่แตกต่างกัน
7. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้เป็นนิสิต นักศึกษาที่มีอายุระหว่าง 16 - 23 ปี จำนวน 578 คน โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยจะถูกแบ่งออกเป็น 8 เงื่อนไขเพื่อนำเข้าสู่การทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

เงื่อนไขที่ 1 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ

เงื่อนไขที่ 2 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและสถานการณ์ที่ไม่เกิดการ

เปรียบเทียบ

เงื่อนไขที่ 3 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงและสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ

เงื่อนไขที่ 4 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงและสถานการณ์ที่ไม่เกิดการ

เปรียบเทียบ

เงื่อนไขที่ 5 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและได้รับผลป้อนกลับทางบวก

เงื่อนไขที่ 6 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำและได้รับผลป้อนกลับทางลบ

เงื่อนไขที่ 7 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงและได้รับผลป้อนกลับทางบวก

เงื่อนไขที่ 8 บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงและได้รับผลป้อนกลับทางลบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย มาตรฐานบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง แบบวัดมาตรฐานการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง และ มาตรฐานทักษะความสามารถ

1. มาตรฐานความหลงตนเอง (The Narcissistic Personality Inventory)

ผู้วิจัยได้นำข้อกระทงในมาตรฐานความหลงตนเอง (The Narcissistic Personality Inventory หรือ NPI) ของ Raskin และ Hall (1979) จากการพัฒนาของพรสวรรค์ ดันโชติศรีนนท์ (2547) มาพัฒนาเพิ่มเติมร่วมกับนางสาวนิภาพร รุจิพิพัฒน์กุล ในการวิจัยนี้หาคุณภาพของมาตรฐาน โดยการวิเคราะห์หองค์ประกอบและวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของข้อกระทงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 556 คน ได้ค่าอัลฟ่าเท่ากับ .8253

2. มาตรการวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง (How I see Myself Questionnaire)

มาตรการวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง (How I See Myself Questionnaire หรือ HSM) พัฒนาโดย Taylor และ Gollwitzer (1995) เป็นมาตรที่สร้างขึ้นเพื่อใช้วัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองโดยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของข้อกระทงและหาค่าสหสัมพันธ์กับมาตรวัดการนับถือตนเองของ Rosenberg (1979)

3. งานที่มอบหมาย

งานที่มอบหมายนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถที่จัดทำขึ้นเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้รับข้อมูลป้อนกลับว่าประสบความสำเร็จหรือประสบความล้มเหลวในงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ ผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนของ NEW TEACHER GROUP สำนักพิมพ์เดอะบุคส์ มาใช้ในการทดสอบ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนในการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 แบบสอบถามประกอบไปด้วยข้อมูลส่วนตัวของผู้วิจัย คือ เพศ อายุ คณะ สถาบัน มาตรการวัดความหลงตนเองและแบบทดสอบความสามารถ นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 578 คน ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มในจำนวนที่ใกล้เคียงกันโดยให้กลุ่มที่ 1 ได้รับสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบ(เดี่ยว)และกลุ่มที่ 2 ได้รับสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบ (คู่) จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาแบ่งกลุ่มบุคคลที่ความหลงตนเองสูงและความหลงตนเองต่ำ โดยใช้กลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำเป็นการแบ่งกลุ่ม ซึ่งเป็นการวิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำจาก จากร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนสูงและร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนต่ำเพื่อสุ่มให้ผลป้อนกลับทางบวกและทางลบแก่กลุ่มตัวอย่างในจำนวนที่เท่ากัน

ขั้นตอนที่ 2 นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิม โดยแบบสอบถามประกอบด้วย ผลป้อนกลับ และมาตรการวัดการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทาง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window ในการทดสอบสมมติฐานและวิเคราะห์ค่าต่างๆ ดังนี้

1. คำนวณค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 ของคะแนนความหลงตนเองแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
2. คำนวณหาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความหลงตนเองและการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง
3. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความหลงตนเองและการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทาง (Three-way Analysis of Variance)

ผลการวิจัย

1. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีปฏิสัมพันธ์กับการเปรียบเทียบ
2. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองทั้งในสถานการณ์ที่ไม่เกิดการเปรียบเทียบและสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองทั้งในสถานการณ์ที่เกิดการเปรียบเทียบและไม่เกิดการเปรียบเทียบไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. บุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีปฏิสัมพันธ์กับผลป้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
5. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวกมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าเมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง เมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบสูงกว่าผลป้อนกลับทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองสูงกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ทำการควบคุมตัวแปรเพศ จึงควรที่จะศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศว่าจะมีอิทธิพลต่อการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองอย่างไร
2. ควรมีการศึกษาซ้ำอีกครั้งในกรณีเรื่องการเปรียบเทียบทางสังคมว่าความแตกต่างทางวัฒนธรรมส่งผลต่อความต้องการการเปรียบเทียบทางสังคมอย่างไร
3. ควรมีการศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพแบบหลงตนเองระดับสูงของคนในวัฒนธรรมปัจเจกนิยมและวัฒนธรรมคตริรวมหมู่มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร